

मांधतेति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ द्वादशाक्षमोद्गादश्वार्षिकः शयइतिपाठे द्वादशहस्तः व्यजीजयद्विजितवाम् ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ रोहितात् लोहितभूप्रदेशान्पद्मशखव
नारदउवाच मांधाताचेद्यौवनाश्वोमृतः सृजयशुश्रुम ॥ देवासुरमनुष्याणां त्रैलोक्यविजयीनृपः ॥ १ ॥ यंदेवावाश्विनौगर्भात्पितुः पूर्वचकर्षतुः ॥ मृगयां
विचरन् राजा तपितः क्कान्तवाहनः ॥ २ ॥ धूमं दृष्ट्वा गमत्संत्रपृषदाज्यमवापसः ॥ तं दृष्ट्वा युवनाश्वस्य जठरे स्मूनुतांगतं ॥ ३ ॥ गर्भाद्विजक्रतुर्देवावाश्विनौ भिषजां
वरौ ॥ तं दृष्ट्वा पितुस्तु स गेशयानंदेववर्चसं ॥ ४ ॥ अन्योन्यमब्रुवन्देवाः कमयं यास्यतीति वै ॥ मामेवायं यत्त्वग्रे इति हस्माहवासवः ॥ ५ ॥ ततो गुलिभ्यो हीन्द्रस्य
प्रादुरासीत्पयोमृतं ॥ मांधास्यतीति कारुण्याद्यदि द्रोह्यन्वकंपयत् ॥ ६ ॥ तस्मात्तु मांधातेत्येवं नाम तस्याद्भुतं कृतं ॥ ततस्तु धारां पयसो घृतस्य च महामनः ॥ ७ ॥
तस्यास्येयौ वनाश्वस्य पाणि र्दिद्रस्य चास्रवत् ॥ अपि बत्पाणि मिन्द्रस्य स चाप्यन्हाभ्यवर्धत ॥ ८ ॥ सो भवद्वादशसमो द्वादशाहेन वीर्यवान् ॥ इमां च पृथिवीं कृत्वा
मेकान्हासव्यजीजयत् ॥ ९ ॥ धर्मात्मा धृतिमान्वीरः सत्यसंधो जितेन्द्रियः ॥ जनमेजयं सुधन्वानं गयं पूरुं बृहद्रथं ॥ १० ॥ असितं च नृगं चैव मांधाता मनुजो जय
त् ॥ उदेति च यतः सूर्यो यत्र च प्रतितिष्ठति ॥ ११ ॥ तत्सर्वं यौ वनाश्वस्य मांधातुः क्षेत्रमुच्यते ॥ सोऽश्वमेधशतैरिह्वाराजसूयशतेन च ॥ १२ ॥ अददद्रोहितान्म
त्स्यान्वाह्मणेभ्यो विशांपते ॥ हेरण्यान्योजनोत्सेधाना यतान् शतयोजनं ॥ १३ ॥ बहुप्रकारान्सुखादून् भक्ष्यभोज्यान् पर्वतान् ॥ अतिरिक्तं ब्राह्मणेभ्यो भुंजा
नो हीयते जनः ॥ १४ ॥ भक्ष्यान् पाननिचयाः शुशुभुस्त्वन्नपर्वताः ॥ घृतद्रदाः सूपं कादधि फेनागुडोदकाः ॥ १५ ॥ रुरुधुः पर्वतान् नद्यो मधुक्षीरवहाः शुभाः ॥
देवासुरानरायक्षा गंधर्वो रगपक्षिणः ॥ १६ ॥ विप्रास्तत्रागताश्चासन् वेदे वेदांगपारगाः ॥ ब्राह्मणाः कृषयश्चापि नासंस्तत्राविपश्चितः ॥ १७ ॥ समुद्रांतां वसु
मतीं वसुपूर्णां तु सर्वतः ॥ सतां ब्राह्मणसात्कृत्वा जगामास्तं तदानृपः ॥ १८ ॥ गतः पुण्यकृतां लोकान्व्याप्य स्वयशसादिशः ॥ स चेन्ममारं सृजय चतुर्भद्रतरस्त्व
या ॥ १९ ॥ पुत्रात्पुण्यतरस्तुभ्यं मापुत्रमनुतप्यथाः ॥ अयज्वानमदाक्षिण्यमभिधैत्येति व्याहरन् ॥ २० ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्वणि अभिमन्युवध
पर्वणि षोडशराजकीये द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥

निमतो वा मत्स्यान्देशविशेषान् हेरण्यात् स्वर्णाकरपुष्पात् जनोत्सेषात् जनेषु उत्सेधउच्छ्रायोयेषां तात् मत्स्यदशोत्स्रने हि नद्यावद्यापि परंपरया पूर्ववर्षा मरी समुद्रीयच्छतइति पाशुकिं तत्वं प्रसिद्धं ॥ १३ ॥ अति
रिक्तमवशिष्टं भुंजानो जनस्य बहीषते मत्स्यन्वसित्यर्थः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ इति द्रोणपर्वणि टीकायां द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥